

بالاخره اولین شماره‌ی فصلنامه‌ی باران منتشر شد. تدارک انتشار این مجله به اواسط سال ۲۰۰۱ بازمی‌گردد. شماره‌ی نخست آن نیز قرار بود ژانویه‌ی ۲۰۰۲ منتشر شود که گرفتاریهای کاری و شخصی مسعود مافان، مدیر نشر باران و صاحب امتیاز و مسئول این فصلنامه، ما را وادار کرد کار را متوقف کنیم و ادامه‌ی آن را به فرصتی دیگر واگذاریم. در این فاصله برخی از مطالبی که قرار بود در شماره‌ی نخست بیابند اینجا و آنجا به شکلهای گوناگون منتشر شدند. همینجا از همه‌ی آنان که صبوری کردند و ما را از کمکه‌های خود بی‌نصیب نگذاشتند پوزش می‌خواهیم و تشکر می‌کنیم.

پراکندگی یکی از ویژگیهای زندگی ما در خارج از کشور است. مطالبی که در این شماره گردآمده نوشته و حاصل کار عده‌ای است که در بیش از ۱۵ شهر هشت کشور سه قاره‌ی جهان پراکنده‌اند! این پراکندگی از جمله موانعی است که نشریه‌ای با این مشخصات را از داشتن یک هیئت تحریریه به معنای مرسوم و مألوف کلمه محروم می‌کند. با این همه بسیاری از همکارانی که نامشان همراه با مطلبی در نشریه آمده و می‌آید و حتا تعداد دیگری که نامی از آنها در میان نیست، بخشی از وظایف عضو تحریریه را بر دوش دارند و در زمینه‌های گوناگون، از تالیف و تهیه مطلب گرفته تا پخش و کارهای فنی، همراه و یاور مجله‌اند. و طبیعی است که هر کس به میزان همکاری خود، در شکل دادن به کار مجله و تعیین محتوایش نیز موثر است. این سخن همچنین به معنای دعوت از همه‌ی نویسندگان و هنرمندانی است که به ضرورت وجود و تداوم انتشار چنین مجله‌ای اعتقاد دارند و مایل‌اند در بهتر شدن کیفیت آن سهمی داشته باشند.

با این همه آنچه در این صفحات گردمی‌آید نه می‌تواند و نه خواست ماست که آینه‌ی «تمام» نمای ادبیات و فرهنگ ما باشد. محتوای هر شماره‌ی باران نمایی از پسند و سلیقه‌ی گردانندگان آن است که می‌کوشد مانع سلیقه‌هایی که متفاوت‌اند اما از حدی از کیفیت

برخوردارند نباشد. بحث بر سر مرزهای این سلیقه و معیارهای تشخیص آن کیفیت بحث دیگری است. سهم ما در روشن کردن این حدود، عرضه‌ی آن چیزی است که کلیت نشریه، و نه تک تک مطالب آن را می‌سازد. و ناگفته پیداست که در نهایت آنچه این فصلنامه آرایه می‌کند انتخابی است از آنچه در اختیارش قرار می‌گیرد.

به هر تقدیر اصل، کیفیت مطالب است و تلاش ما این است که تا جایی که امکاناتمان اجازه دهد آثار با ارزشی در این صفحات گردآوریم. و چنین است که این اشاره‌ها و نکته‌ها و اشاراتی از این دست در این مناسبت و امثال آن تنها حاشیه‌ای بیش نیستند؛ حاشیه‌ای بر اصل.

✍ هانوفر - آلمان بهار ۱۳۸۲
بهزاد کشمیری‌پور